

De Rits van de Donkere Mist

De Monsters stonden in een halve cirkel voor hen.
Grote, kleine, kromme, wankelende ..allemaal gemaakt uit
vergeten spullen die ooit door mensenhanden waren
gebruikt. Speelgoed, stukken kleding, kapotte huishoud
spullen, houten stokken, scheve fiets frames.

En nu bewogen ze.

Levend.

Gestuurd door iets wat Charlie niet kon zien.

Bear zette een stap naar voren.

Hij schraapte zijn keel en riep...

“GEVEN JULLIE MIJN SCHIP NU TERUG, OF MOET IK
IEMAND GEBRUIKEN ALS STOFDOEK.”

Charlie sloeg zijn hand tegen zijn gezicht.

“Bear, zo werkt onderhandelen niet...”

Het grootste Monster, met de kerstkrans, gaf een
brommende, metaalachtige schreeuw.

De Fietsbel DING-de luid en dreigend.

Luro fluisterde naar Charlie.

“Dit... wordt geen gesprek.”

De mist bewoog.

Niet als lucht.

Maar als een wezen.

Het kroop vanachter de Monsters, golfde tussen hun benen door en zwol op als een muur van wolk en donker licht.

Bear gromde.

De mist trok vormpjes..kleine klauwen, wiebelende vingers, kringen die leken op ogen.

Luro...wat doet het?"vroeg Charlie.

Luro klemde zijn staf stevig vast.

"De mist leeft. Hij voedt de Monsters. Hij maakt ze sterker. En...hij test ons."

"Test?"vroeg Bear.

"Nou, laat hem dan maar snel constateren dat wij NIET voor een examen hebben geleerd."

Maar de mist luisterde niet.
Het kwam dichterbij.

Steeds dichterbij.

Charlie keek Lenny even vluchtig aan.

"Blijven zitten,"fluisterde hij.

"IK...WIL HELPEN."

"Dat kan later,"zei Charlie.

Maar Lenny schudde zijn hoofd heel langzaam.

"Later...is misschien te laat."

Voordat Charlie kon antwoorden, schoot een tentakel van mist richting Bear.

“Hey! brulde Bear.

“Blijf van me af.”

Hij sloeg met zijn grote poot in de mist.

Maar zijn poot ging er dwars doorheen.

”Dat is oneerlijk!”

“Ik haat oneerlijkheid als het niet eerlijk is!”

Het grootste monster stapte naar voren.

Zijn rits mond ging langzaam open.

En uit de rits kwam een geluid.

SsssSSSSsskkkrrRTSS

Een geluid dat voelde alsof het recht door Charlie's oren sneed.

Luro zette zijn staf in de grond.

“Charlie! Achter mij.”

Charlie pakte Lenny van de wortel en trok hem dichterbij.

Op dat moment gebeurde er iets dat niemand had verwacht.

Lenny stond op.

Hij was langzaam.

Trillend.

Maar hij stond.

“Lenny, nee! riep Charlie.

Lenny luisterde niet en hief zijn hand op.

Het eerste lapje begon in zijn hand te gloeien.

Een zacht, warm, bijna gouden licht.
Alsof het lapje een herinnering bij zich droeg.

De mist leek in te houden.
De Monsters wiebelden nerveus. Dit licht was nieuw voor hen.

“Wat... doet hij?” fluisterde Bear.

Luro keek met grote ogen.
“Ik... denk dat hij zich herinnert wie hij werkelijk is.”

Lenny ademde diep in.
Hij sprak in een zachte, maar heldere toon...

“IK BEN GEMAAKT OM ZACHT TE ZIJN...
MAAR ZACHTHEID IS GEEN ZWAKTE.

Het lapje schoot een kleine bundel licht naar voren.

Niet fel.
Maar zacht en warm.
Als een licht straaltje dat je onder een deken vindt.

Het raakte de mist.

En meteen trok die zich even terug.
Het licht deed hen pijn.
En bracht hen in verwarring.

Charlie staarde.

“Lenny... je kunt... licht maken.”

Lenny zakte terug, uitgeput.
Charlie ving hem meteen op.

“Ik weet niet hoe... het ging vanzelf...” fluisterde Lenny hijgend.

Bear brulde verrukt..

LENNY IS EEN FREAKING LICHTKANON! Dit is geweldig.

Maar Lenny schudde zijn hoofd.

“Niet zomaar licht...
Lapjeslicht.
“Het licht van herinnering.”

Charlie keek hem vragend aan.
“Wat bedoel je?”

Luro wees naar het lapje.

“Dit lapje is gemaakt met liefde, met zorg, met aandacht.
Herinneringen van jou, Charlie. Dát maakt het sterker dan de mist. Want Monsters bestaan uit dingen die mensen vergaren...
maar lapjes bevatten dingen die mensen KOESTEREN.”

Die woorden gingen recht Charlie's hart in.

Maar het moment duurde niet lang.

Het grote Monster stapte opnieuw naar voren
Zijn fietsbel DINGDE scherp.
Hij hief zijn enorme bezemsteel arm op...

En sloeg.

Bear gooide zich ervoor, ving de klap op en gromde..

“JULLIE KUNNEN MIJ NIET ALLEMAAL TEGELIJK AAN!
IK BEN BEAR! VAN DE...”

De klap duwde hem tegen een boomstam.

Hij viel op een knie.

“Au...WASMAND...EXPRESS...” gromde hij zwak.

Charlie gilte naar Luro.

“Wat moeten we doen?”

Luro keek naar Lenny.

“Lenny... moet het licht opnieuw oproepen.”

Maar Lenny schudde zijn hoofd.

“Ik...kan...niet...ik ben te moe.”

Charlie pakte beide handen van Lenny.

“Niet alleen,” fluisterde hij.

“Dit doen we samen.”

Hij legde de hand op het lapje.

Het lapje werd warm.

Heel warm.

Het lapje gloeide.

Het licht breidde zich uit. Eerst klein.

Dan groter.

Tot een zachte lichtbol hen omringde.

Een lichtbol van herinnering.
Van verbinding.
Van iets dat zelfs de Mist niet begreep.

De Mist week achteruit.
De Monsters deinsden terug.

Bear keek vol verbazing.
“WOW...dat is mooi.”

En toen begreep Charlie iets diep vanbinnen.

Lenny's kracht zat niet in snelheid, of in spieren.

Zijn kracht zat in het eerste lapje.
De verbinding met Charlie.
De liefde waarmee hij gemaakt was.

“Lenny...” fluisterde Charlie, met tranen in zijn ogen.
“...jij bent nooit vergeten. Door niemand.”

Het grootste Monster tilde aarzelend zijn arm op, alsof het twijfelde.

Maar Luro riep...

“ZE BEGINNEN BANG TE WORDEN! DUW DOOR!”

Charlie keek naar Lenny.
Samen tilden ze het lapje omhoog.
Het licht werd nog feller, niet brandend, maar warm.
En de Mistvallei...
Werd voor het eerst in jaren een beetje lichter.

